

Det räcker inte med kärlek - en mammas kamp för sin son

Jenny Lexhed är civilekonom, kommunikationschef och en av grundarna till Talarforum. Hon är aktuell med boken "Det räcker inte med kärlek – en mammas kamp för sin son" (Lev Nu/Wahlström & Widstrand).

Jag minns hur jag på fyramånaderskontrollen på Barnvårdscentralen frågade läkaren varför min son inte ville titta på mig och möta min blick. Hon bad mig då hålla honom nära, vänd mot mig och säga något till honom. Han tittade till snabbt och vände sedan bort huvudet.

- Där ser du, sa hon. Han tittar ju jättefint på dig.
- Men bara väldigt hastigt, sa jag.
- Du ska inte vara orolig. Han är så liten än. Det kommer mer och mer ju äldre han blir. Hon visste inte hur fel hon hade.

När vår son var i två-årsåldern började jag misstänka att han hade autism. Det var lång kötid för att göra en utredning och få hjälp. All forskning visar att ju tidigare ett barn med autism får träning desto större är deras chanser att utvecklas. Jag tog själv på mig ansvaret att finna rätt behandlingsmetod. Det var en djungel av terapier att sätta sig in i, men till slut fann jag Lövsåmetoden som bygger på beteendeterapi.

Jenny Lexhed berättar om sina erfarenheter.

Vi gick en kurs och kom igång med träningen. Plötsligt kunde vi få kontakt med vår son och metoden gav en bra struktur. Lucas gjorde framsteg, men efter ett tag började han uppvisa beteenden som jag tolkade som tecken på stress. Jag blev rädd att vi pressade honom för hårt. I bakhuvudet hade jag litteratur som sa att metoden kunde ge barn posttraumatisk stress. Droppen som fick bägaren att rinna över var när vi gav vår son hans favoritgodis, non-stop, och han åt upp alla chokladlinser utom de röda. Rött var en färg som vi höll på med i träningen. Jag blev rädd att vi styrde honom för hårt och påverkade honom negativt.

"Plötsligt kunde vi få kontakt med vår son"

Jag beslöt att vi skulle avbryta träningen och istället ville jag skapa en egen metod. Jag var hemma med våra barn, vår dotter på drygt ett år och vår son med autism som var tre.

Min man jobbade långa dagar som

VD på vårt gemensamma företag Talarforum. För mig blev det en kamp mot tiden att finna en bra pedagogik. Jag plockade delar från beteendeterapi och kombinerade det med det bästa jag fann i andra metoder. Om dagarna försökte jag träna med vår son, ta hand om vår dotter och allt annat som behövde göras. Kvällar och nätter satt jag och surfade på internet och läste böcker för att kunna skraddarsy träningen på bästa sätt. Mot slutet sov jag bara ett par timmar per natt och gränsen mellan dröm och verklighet suddades ut. En morgon vaknade jag vid fem och trodde att min pappa fortfarande levde trots att han omkommit i en bilolycka för tio år sen. Min man blev orolig och körde mig till sjukhuset. Sorgen och utmattningen gjorde att jag reagerade med en psykos och jag blev tvångsvårdad. Tiden på sjukhuset blev en mardrömsupplevelse, men efter några veckor fick jag komma hem. Då släppte jag ansvaret att själv finna en träning för vår son och så småningom fick vi komma till habiliteringen för barn med autism. Vi fick logopedövningar som vi tränade med, men tiderna hos logopeden var få och det var långt mellan gångerna. Dessutom var det var svårt att få till en bra träning på förskolan där vår son hade börjat. Vi märkte att han inte utvecklades till den potential han hade. Efter att ha sett ett program om beteendeterapi på teve beslöt vi oss

för att prova igen.

Lucas var fem år när vi återupptog träningen och han hade inget språk. Han sa några ord, men det var otydligt eftersom han knappt jollrat eller pratat under sin första tid. Han fick börja med att lära sig språkljuden. Sakta men säkert byggde han på med olika ljud och många andra färdigheter. Att träna med beteendeterapi ställer krav på barnet, men också på omgivningen. Vi var oroliga för hur vi skulle klara av det, men min svärmor kom med lösningen. Hon ville ta huvudansvaret för träningen på fritiden. Hon var rädd för att äventyra den kravlösa kärleken från sitt barnbarn, men hon satte hans utveckling framför allt annat. Till vår glädje har deras relation istället djupnat av den tid de tillbringat tillsammans.

För att få det att fungera tror jag att det är viktigt att bygga upp ett nätverk av personer som kan hjälpa till. Förutom min svärmor har vi också flera duktiga tjejer som jobbat som resurs och som tränar extra med

vår son på helger och lov. Som förälder är det bra att träna för att man får en fin kontakt och har koll på vad barnet lär sig, men det är en lättnad att inte behöva ta hela ansvaret. Att ha ett barn med autism kräver mycket i vardagen och det finns också annat som man som förälder behöver träna sitt barn på som tex att klara av att gå på kalas, att lära sig cykla, simma, åka skidor och en hel massa annat. Även i de situationerna har vi använt oss av beteendeterapi som ett verktyg. En fördel är att den är väldigt tydlig, konkret och delar upp inlärningen i små steg, vilket underlättar för personen som håller i träningen. Dokumentationen är också värdefull för att kunna följa vad som faktiskt görs i förskolan eller skolan och kunna fylla kunskapsluckor som kanske finns.

Vi är glada att vi återupptog träningen. När jag ser tillbaka på vad som hände när vi avbröt träningen tror jag att vår son kände av min sorg och oro och kanske var det snarare det han reagerade på än själva träningen. Vår son är ett levande bevis på att den ger effekt. Idag är han tio år och han har utvecklats på ett fantastiskt sätt. Han är född i december och väntade med att börja skolan ett par år. Han går i en vanlig klass med en resursfröken som stöd. Jag är övertygad om att han aldrig hade börjat prata, lärt sig räkna, läsa och skriva om vi inte hade tränat intensivt med beteendeterapi.

Beteendeterapi är en metod som även med fördel kan användas i skolan. Vi har den som grund och fokuserar nu på det som vår son ska lära sig i skolan, men också på kommunikation, som han trots allt fortfarande har svårigheter med. Språket kommer dock mer och mer. Härom veckan kom jag hem efter en resa och möttes av min son som kom springandes in i hallen och slängde sig runt min hals. Jag gav honom en hård bamsekram och rufsade om honom i håret. Han tittade leende på mig och sa ”Mamma, har du saknat mig?”

Jenny Lexhed

Jenny har gjort en hemsida där hon samlat info om autism, reaktiv psykos, tips på länkar och böcker:

www.jennylexhed.se

SKRIV I BETEENDETERAPEUTEN!

I varje nummer lottas en vinnare av en valfri ”endagars” BTF-workshop bland alla skribenter och fotografer.

Vinnare i detta nummer är Jenny Lexhed. Grattis!

Vill du också ha chans att vinna? -Skicka ditt bidrag till:

L_DANIELA@HOTMAIL.COM